

nomistiske Drift, og med alt Hensyn til den Fordeel, Jernbanen ogsaa giver Staten, vil det dog stille sig bedre for den Private. Ogsaa med stor Anerkjendelse seer jeg, at den ærede Minister har medoptaget et Par smaa Skovstrækninger af Kjøbenhavns Skovdistrict, som netop ved deres Nærhed ved Kjøbenhavn have en saa overordentlig stor Værdi. Jeg skal med Hensyn til det Spørgsmaal, der blev opkastet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (A. Hage), om ikke Ministeren strax skulde have taget fat paa langt flere smaa Skovstrækninger, tilføie, at det ærede Medlem nævnte ganske vist fortrinlig enkelte Smaa-skove, men det gjøres ofte gjældende ved denne Sag, at det navnlig er mange mindre Skovstrækninger, som Ministeren skulde lade sælge. Jeg troer, at den høitagtede Minister har fuldkommen Ret i, at de Hensyn, som fremtræde her i Henseende til Skovens Beskyttelse, ville gjøre, at han helst maa vælge at sælge hele Districter, og jeg troer, at man i Almindelighed tager feil, naar man antager, at der endnu efter den tidligere foretagne Ordning af dette Forhold findes saa mange Smaa-strækninger, der ligge uegnet for Bestyrelsen. Der er ikke saa mange, som man i Almindelighed er tilbøielig til at troe, naar man taler om den Sag. Imidlertid jeg saaledes i høi Grad anerkjender, at man her strider til Salg, maa jeg overordentlig meget beklage den Udtalelse, jeg har hørt idag fra den høitagtede Minister, at han ikke agter at sælge større Skovstrækninger uden med Skovtvang. Jeg maa bestemt udtale, at jeg antager, at hvis ikke dette bliver forandret, maa jeg stemme mod Salget af et Par af de her optagne Skovstrækninger, og gjøre det, uagtet jeg indrømmer, at Statens gieblikkelige Indtægter ville stige; men trods det kan jeg ikke give mit Samtykke dertil, fordi her er store Capitalværdier, som Staten kan tage, Hundredtusinder, som Staten giver bort, for sandhuligviis, naar vi engang komme til dette Forholds Ordning, som ikke kan vare saa længe — jeg tvivler ikke paa, den vil komme, om end den offentlige Mening maa have Tid til at sunde sig lidt, saa maa man dog engang tage fat paa den Urimelighed, som hedder Skovtvang. (Af-

brydelse). Det er ogsaa antaget her i Salen, i alt Fald hos Majoriteten. (Afbrydelse). Jeg har Lov til at udtale min Anskuelse herom, det staaer det ærede Medlem her i min Nærhed (Wille), som har en anden Anskuelse, frit for at reise sig, naar jeg har talt, og udtale sin Mening. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at man maa tage fat paa den Sag om ikke ret mange Aar. Skulle vi da nu sælge Skove med Skovtvang, og det af de meest værdifulde, paa hvilke der findes en Bevogning af mange hundredtusinde Dalers Værdi, for saa, naar vi stride til at ophæve Skovtvangen, at blive nødt til at forære Private denne Værdi? Jeg vil idelmindste betænke mig i den Grad derpaa, at jeg, hvis dette Forhold ikke forandres, formodentlig maa komme til at sige Nei til dette Forslag, som jeg ifjor gjentagne Gange had saameget om. Den ærede Finantsminister berørte allerede ved Finantslovens første Behandling dette Spørgsmaal, han gjorde en enkelt Bemærkning derom. Han sagde da, at det høie Thing skulde have viist, at det ikke vilde Skovtvangens Ophævelse, men det er fuldkommen urigtigt; der foreligger ingen saadan Udtalelse fra Thinget om den Sag. Der foreligger vel endel Udtalelser fra Sagens første Behandling, men de fleste af disse gaar ud paa Skovfrihed. Der foreligger dernæst en Udvalgsbetænkning, men jeg tvivler meget om, at Thinget just vilde have billiget det, som Udvalgets Majoritet forelagde her. Men selv om det skulde være Tilfældet, saa er der jo, naar man seer paa Udvalgets Betænkning, heller ikke i Udvalget nogen Majoritet for at bevare Skovtvangen. Hvad der væsentlig afslutte Udvalgets Majoritet, var et ganske andet Spørgsmaal end Skovtvang og Skovfrihed, det var Spørgsmaalet om, hvorvidt Skovtvangen skulde hæves mod Betaling eller uden Betaling. Naar jeg ikke nærer Tvivl om, at Majoriteten er for Skovfrihed, saa er det mig dog ganske vist klart, at der for Tiden er nogen Meningsforskel; men denne vil svinde bort, naar man seer tilstrækkeligt paa de factiske Forhold. Den angaar som sagt Spørgsmaalet om, hvorledes man skal bære sig ad, om man skal forlange en større Betaling eller ikke for at fritage de Vedkommende for den Byrde. Derom har der